

Centrum voor Agrarische Geschiedenis

2013 oktober / professor Chantal Bisschop

Wie wol zegt, denkt meestal aan schapen en niet aan konijnen. Wie vroeger konijnen kweekte, deed dat meestal niet voor de wol, maar wel voor het vlees en de vellen.

Toch waren er ook kwekers die zich toelegden op het fokken van angorakonijnen voor de wol. Wist je dat de wol van Angorakonijnen nog zachter is dan schapenwol? Het is de lichtste natuurlijke vezel die er bestaat. De warme angorawol is ideaal voor thermische kleding, maar wordt ook gebruikt in pullovers, sjaals, sokken en handschoenen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was het fokken van angorakonijnen erg aantrekkelijk, omdat het zowel prima vlees als prijzige angorawol opleverde. Naar het schijnt kocht het Duitse leger de wol massaal op tegen een stevige vergoeding voor de productie van warme 'luchtmachtkledij'. In 1940 waren er bijna 3.000 fokkers actief in België. Hun aantal steeg tot ongeveer 6.000 tegen het einde

van de oorlogsjaren. In de Brugse regio waren er rond 1940 angorafokkers actief. Op het hoogtepunt kon je voor een kilo angorawol 750 à 950 Belgische Frank (18,75€ à 27,25€) opstrijken. Na de Tweede Wereldoorlog en na de opkomst van de kunstvezels, zakte de interesse voor de angorakweek in België.

Ondertussen slaagden de fokkers erin om de productie van wol per konijn fors de hoogte in te drijven. In de loop van de negentiende eeuw 'oogstte' men gemiddeld 250 gram angorawol per konijn (in drie à vier pluk- of scheerbeurten per jaar). Rond 1950 kwam men gemiddeld aan 500 gram per jaar per dier en rond 1990-1995 overschreed men zelfs 1 kilo die in vier 'beurten' werd verkregen.

Frankrijk, en dan vooral de Loirestreek, stond tot de jaren 1960 gekend als de grootste producent van angorawol. In 1935 produceerden onze zuiderburen zelfs tot 90 ton angorawol! In 1964 was dat al gezakt tot 48.3 ton. Kwekerijen fokten toen gemiddeld 400 à 500 Angorakonijnen. In datzelfde jaar spreken we over een opbrengst van 18.4 ton angorawol voor de Verenigde Staten, 12.1 ton voor de USSR, 10.7 ton voor China en 9.1 ton voor Japan.

Na de jaren 1960 werd Frankrijk ingehaald door China, waar angoraboerderijen momenteel meer dan 50 miljoen konijnen tellen! Andere landen die vandaag nog veel angorawol produceren zijn Argentinië, Chili, Tsjechië en Hongarije. De jaarlijkse productie wordt geraamd op 2 500 tot 3 000 ton. Daarvan wordt ongeveer 90% in China geproduceerd. Hoewel China momenteel ongeveer de helft van zijn productie exporteert naar Europa, Japan en Korea, groeit ook de ontwikkeling van de binnenlandse verwerkende industrie.

Vandaag worden angorakonijnen hier vooral door liefhebbers gekweekt. Zij willen het ras in stand houden, hun liefste en mooiste konijnen tentoonstellen en het fokken als levende traditie doorgeven aan volgende generaties.

